
Hotelstory

Žena umí kdykoliv oklamat sto mužů, ale ani jedinou ženu.

Michelle Morganová

Nadměrečná Dora

„Můžu zaplatit kreditní kartou?“ otázal se prošedivělý pán v obleku Pietro Fillipi, s partnerkou elegantního vzhledu, po výborné večeři v naší francouzské restauraci *Le Pastis*. Skvělý ročník Châteauneuf du Pape vhodně doplnil kohouta na víně, kterého si vychutnali, a večer zakončili sladkou tečkou v podobě jablečného quishe s karamelovou krustou. Nevtrávná hudba souzněla v mihotavém světle svíček s interiéry, evokujícími atmosféru Provence. Oba hosty obklopovala jemná vůně francouzského parfému Dior.

„Ne. Ledaže bych si ji protáhla mezi kozama,“ odvětila Dora vyzývavě a naznačila inkriminovanou dráhu svého výstřihu, nad jehož výplní by básník zaplesal: „Aj, vy lepé vnady dvě melounů zvicí.“

Pánovi zaskočilo sousto.

Jsou servírky, které se hodí do michelinské restaurace, a máte servírky do venkovské hospody. Jak jedna, tak druhá jsou holky na svém místě. Pokud se ovšem neprohodí. S Dorou se kdysi dávno někdo prohodit musel. Pocházela z Tatranskej Lomnice, takže určitě někde pod Tatrami v místní malé krčmě obsluhuje jemná, distingovaná slečna, která věří, že jednou dojde k příležitosti využít svou znalost luxusních francouzských vín. Zatím

chalanom rozlévá borovičku, servíruje oštiepok a brynzú a sní o *Excelsioru*. A Dora, ženská od rány, která by tam zapadla jako sládková do pivovaru, se krutě potýká v *Le Pastis* s archivním „bordó“ za pár táčů, o kterém ví jen to, že je červené.

Za Dořina působení v našem stylovém francouzském restaurantu se razantně změnila struktura návštěvníků podle pohlaví. Smíšené páry se přetavily do výhradně mužských skupin alias „jdu na jedno, nečekej mě“. Rodinné obědy vymizely. Manželé, kteří přišli oslavit třicet let štěstí, lásky a úcty se obvykle nad dezertem rozešli od stolu i lože, protože pán, příliš dlouho šťastný v příliš stabilním svazku, nedokázal skrýt, jak Dořina vulgárnost působí pozitivně na jeho erektilní dysfunkci.

Pozorovat Doru a stůl s deseti muži bylo jako sledovat alfa samici, jak cvičí orangutany v říji. Stála nad nimi coby bohyně plodnosti, zakrývající obzor svými naddimenzovanými řadry a püllitry piva. Být to před sto lety, docela dobře by mohla stát předlohou pro Jarmilu Macarátovou, zemitou a smyslnou hospodskou z půvabné knížky *Zvonokosy* od Gabriela Chevallerera. Kaštanové vlasy, plné tvary, z přidržené pusy sypala jednu provokativní narážku za druhou a ctitelé panáčkovali ve stavu permanentního vzrušení jak kybernetické myšky v naději, že budou připuštěni. Ne všem se to podařilo, protože Dora hledala kvalitního kohouta pro doživotní bezpracný přísun zobu. A ne každý má na to být sponzorem. Pořídila si kdysi dvojčata s pánem, který se jako milující tatík neprojevil. Zanechal ji a dítě svému osudu. Měla tedy zodpovědnost a nezahodila se s každým.

Co se ostatního ženského osazenstva restaurace týče, nenechala Dora přežít nic slabšího a neduživého. Bohužel ve srovnání s ní byl slabší a neduživý každý, což dost prosévalo personál. Drobná tichá paní Lída, která dělala úhledné a skvělé hotelové snídaně v době, kdy jsem je odebírala z restaurace, byla nemilosrdně smetána brutální energií dominantní Dory. S pláčem opustila místo, stejně jako během následujících let mnoho dalších paní a dívek. Dora se poctivě starala, aby měla ve smečce vůdčí postavení a nebyl v ní ani jeden nemocný kus. Pouze jediná Věrka coby nájemkyně restaurace měla občas navrch. Přece jenom kdo platí, před tím se paty srazí. Jinak každý, kdo se dostal do potyčky s Dorou, odcházel s hlubokými ranami rovnou na mentální úrazovku.

Takto čistila prostor poměrně dlouho, ale pak kvůli několika průšvihům nabralo vše rychlý spád. Jeden se jí povedl v hotelu. Nájemci restaurace,

Věrka s Danem, odjeli na dovolenou. V inkriminovaném období dodávali hotelu snídaně, jenže při plně obsazeném ubytování přestal jejich personál snídaně zvládat – jeden den došla vajíčka, druhý den džusy, třetí pak pečivo. Nakonec jim došly zásoby kávy do překapávače a aby toho nebylo dost, pokazil se i presovač... Zkrátka pořad něco. Hosté stáli ve frontě a čekali, až snídaňárka příběhne z obchodu s vajíčky pod paží, aby dodělala omelety. Mezitím nadávali recepční, že přijdou pozdě do práce, protože si nemůžou dát ani blbě kafe. Třetí den ráno mi nešťastná recepční Radka řekla:

„Paní ředitelko, udělejte s tím něco, takhle se nedá pracovat.“ Poté si utřela slzy, protože jí zrovna jeden host vynadal, že není pečivo.

Napsala jsem Věře esemesku, že v restauraci je problém se zásobováním. Věrka mi odpověděla, že to vyřeší. Tím jsem považovala celou věc za vyřízenou, popřála jí hezkou dovolenou a nadále ji s tím neotravovala. Uplynul den a do mé kanceláře vrazila Dora.

„Pěkně jsi mě namíchla! Tos nemohla říct mně?“ vypálila na mě salvu, ruce bojovně položené na kyprých slovanských bocích.

„Prosím??“

Z Dořina pavlačového proslovu vyplynulo, že právě ona byla zodpovědná za hladký průběh snídaní, což jsem nevěděla. Za ty tři dny jsem ji tam ani jednou neviděla. Dora dostala od Věry sprduňk, protože jsem si stěžovala. Jelikož měla čerstvě za sebou průšvih s nezaplacenou tulamorkou, nepotřebovala další problém. Po krátkém, leč intenzivním výstupu pavlačové štěkny třískla dveřmi. Bála jsem se pohnout ještě pět minut po tom, co její dva podpůrné argumenty opustily můj kancl.

Kopala kolem sebe tři dny a po recepčních se vozila ve stylu: „Chceš válku? Máš ji mít!“ Mé dceři Ivě, která byla v hotelu na brigádě, nadávala do ředitelských spratků. V pravidelných intervalech chodila na recepci prskat, upouštět páru a hrud' se jí přitom dmula nabuzeným egem jak duchna ve větru. Takový uragán nefučí ani nad Lomnickým štítem, jaký řádl v hotelu *Duncan*. Oznámila jsem Věře, že Dora do hotelu už nevkročí, a dala jí také najevo, že už je vážně moc, aby si na hotel, což je jejich platící zákazník, otvírala jejich servírka svou nevy máchanou hubu. Ať si čistky mezi personálem dělá v restauraci, když jí to tolerují. V hotelu jsem na deptání zaměstnanců já.

Od té doby se Dora recepci vyhýbala. Recepční po čase vysadily antidepresiva a jejich noční můry v podobě panického útěku před obřími řvoucími nádry pomalu vybledly.

A jak se říká do třetice...

Neuběhl ani měsíc. Dora několikrát nepřišla na směnu a pokaždé na poslední chvíli poslala Věře srdceryvnou esemesku s podrobným popisem špatného zdravotního stavu své ratolesti, což byl důvod, proč nemůže pracovat. Věrka se mohla strhat... A Dora zatím pracovala jinde.

„Jsem si jistý, že je Na Vídrholci,“ pravil Dan.

Servírky totiž často obíhají více restaurací, což není nic proti ničemu. Jen nesmí takhle vyšplouchnout svého zaměstnavatele.

„Ty jsi strašný, furt proti ní něco máš. Má prostě nemocné děcko,“ bránila ji Věra, sama matka dvou dětí.

Druhý den se esemeska opakovala, dítě se výrazně přitížilo, dokonce s ním jela na pohotovost. Dan naskočil do auta a jel si ověřit svou předtuchu Na Vídrholec.

A co byste řekli? Byla tam!

Sedl si ke stolku, nechal si přinést jedno espresso a poté Doře předložil výpověď.

Pocítila lítost, ale patrně pouze nad tím, že se nechala přistihnout. Příště bude šikovnější. Vizually zaměřené lidoopí tlupy se s ní přelily do hospody Na Vídrholci, kde nadále trénují pohotovost své první signální a doufají v přípuštění, a do *Le Pastis* se vrátily manželské a milenecké páry a rodiny s dětmi. Skladba personálu se konečně ustálila.

Dneska už Dora dusí slabší kousky jinde. A možná po těch letech už dokonce chalanom rozlévá borovičku v podtatranskej krčmě, protože do *Le Pastis* k nám ze Slovenska přišla jemná elegantní slečna, která umí tak pohádkově básnit o víně, že by jí mohl leckterý Andersen závidět.

Že by se konečně prohodily a každá našla své štěstí?